

Uzasadnienie

Podjęcie niniejszej uchwały wynika min. z zapisu art. 43. ust 6 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (*Dz. U. 127, poz. 857 z późn. zm.*), stanowiącego, iż : „Podmioty prowadzące działalność sportową, w szczególności polskie związki sportowe, realizują odpowiedzialność dyscyplinarną za stosowanie dopingu w sporcie w zakresie określonym w ich regulaminach.”

Przepisy Antydopingowe, podobnie jak przepisy dotyczące współzawodnictwa, są przepisami sportowymi określającymi warunki, w jakich uprawiany jest sport. Sportowcy, personel pomocniczy sportowców i inne osoby akceptują te przepisy jako warunek uczestnictwa i są nimi związane. Te właściwe dla sportu przepisy i procedury, mające na celu egzekwowanie zasad antydopingowych w skali globalnej i w ujednolicony sposób, mają odrębny charakter i dlatego nie powinny być uwarunkowane ani ograniczane jakimikolwiek krajowymi wymogami czy standardami prawnymi stosowanymi w postępowaniu karnym lub w sprawach związanych z zatrudnieniem.

Zastosowanie niniejszych Przepisów Antydopingowych w odniesieniu do członków wynika z obowiązków członków polskich związków sportowych lub z obowiązków uczestników związanych z ich zgodą na uprawianie danej dyscypliny sportu zgodnie z jej regułami.

Uchwalenie modelowych reguł antydopingowych wynika między innymi z treści międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie UNESCO przyjętej w Paryżu dnia 19 października 2005 r. Przyjęcie modelowych reguł antydopingowych ma na celu zbliżenie polskiego systemu antydopingowego, w szczególności regulacji antydopingowych Polskich Związków Sportowych, do regulacji Światowej Agencji Antydopingowej. Wprowadzenie takiego rozwiązania pozwoli na osiągnięcie zgodności ze Światowym Programem Antydopingowym realizowanym przez Światową Agencję Antydopingową.

Głównymi priorytetami implementacji są: ujednoczenie reguł antydopingowych obowiązujących w Polskich Związkach Sportowych oraz ujednoczenie ścieżki odwoławczej od decyzji antydopingowych podejmowanych przez związki.

Załącznik:

Modelowe reguły antydopingowe

Rozdział 9

Zwalczanie dopingu w sporcie

Art. 43.1. Za doping w sporcie uznaje się:

- 1) obecność substancji zabronionej lub jej metabolitów lub markerów w próbce fizjologicznej osoby uczestniczącej lub przygotowującej się do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym;
- 2) użycie, usiłowanie użycia, pomocnictwo lub podżeganie do użycia przez osobę uczestniczącą lub przygotowującą się do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym substancji zabronionej lub metody zabronionej;
- 3) posiadanie w związku z uczestnictwem lub przygotowaniem do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym substancji zabronionej lub przyrządów umożliwiających stosowanie metody zabronionej;
- 4) podanie lub usiłowanie podania substancji zabronionej oraz udział w przygotowaniu lub zastosowaniu metody zabronionej w związku z uczestnictwem lub przygotowaniem do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym;
- 5) utrudnianie lub udaremnianie kontroli dopingowej lub manipulowanie jej przebiegiem;
- 6) wprowadzanie do obrotu substancji zabronionych lub przyrządów umożliwiających stosowanie metody zabronionej albo uczestniczenie w takim obrocie.

2. Dopingiem w sporcie nie jest zachowanie określone w ust. 1 pkt 1-4, jeżeli jest ono uzasadnione celem leczniczym, a zawodnik otrzymał zgodę Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie na stosowanie określonej substancji zabronionej lub metody zabronionej, a także zachowanie określone w ust. 1 pkt 6 w odniesieniu do produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. - Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.⁵⁾).

3. Substancją zabronioną jest substancja mogąca służyć poprawie wyniku sportowego, której użycie pozostaje w sprzeczności z uczciwością rywalizacji sportowej, określona w załączniku nr 1 do Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie, sporządzonej w Paryżu dnia 19 października 2005 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 142, poz. 999) oraz jego zmianach dokonanych w trybie art. 34 tej konwencji.

4. Metodą zabronioną jest działanie mogące służyć poprawie wyniku sportowego, pozostające w sprzeczności z uczciwością rywalizacji sportowej, określone w załączniku nr 1 do konwencji, o której mowa w ust. 3, oraz jego zmianach dokonanych w trybie art. 34 tej konwencji.

5. Substancją lub metodą zabronioną jest także substancja lub działanie utrudniające wykrycie substancji lub metody określonej w ust. 3 i 4, określone w załączniku nr 1 do konwencji, o której mowa w ust. 3, oraz jego zmianach dokonanych w trybie art. 34 tej konwencji.

6. Podmioty prowadzące działalność sportową, w szczególności polskie związki sportowe, realizują odpowiedzialność dyscyplinarną za stosowanie dopingu w sporcie w zakresie określonym w ich regulaminach.